Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 20. Lutego 1890. Część I.

Nr. 1.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 7. Stycznia 1890. l. 2033/pr., dotyczące poboru bezpośrednich i pośrednich podatków i opłat z dodatkami w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1890.

Według §. 1. ustawy z dnia 20. Grudnia 1889, (Dz. ust. p. Nr. 198) mają być istniejące bezpośrednie i pośrednie podatki i opłaty z dodatkami pobierane w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1890, nadal według obowiązujących obecnie ustaw podatkowych, a mianowicie dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości oznaczonej ustawą finansową z dnia 20. Maja 1889 (Dz. ust. p. Nr. 72).

Na podstawie tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty od razu na cały rok 1890. Zmiany, jakieby w tem wskutek ustawy skarbowej na ten rok uchwalić się mającej, zajść miały, uwzględnione będą przez dodatkowe sprostowanie.

Wymiar i nałożenie podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi gruntowej, mają być uskutecznione w miarę osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883, (Dz. ust. p. Nr. 83) rezultatów ewidencyi, zaś pod względem przypisania i ściągnięcia takowego na rok 1890, postępować się ma w myśl postanowień ustawy z dnia 7. Czerwca 1881, (Dz. ust. p. Nr. 49) i obwieszczenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. Czerwca 1883 (Dz. ust. p. Nr. 119).

Przy wymiarze i przypisaniu podatku od budynków, czyli podatku domowego, ma być zastosowaną ustawa z dnia 9. Lutego 1882, (Dz. p. p. Nr. 17).

Przy podatku zarobkowym i dochodowym pobrany być winien prócz ordinarium nadzwyczajny dodatek w wysokości ordinarium. Ci jednak kontrybuenci, których całkowita na rok 1890 przypadająca należytość podatkowa w podatku zarobkowym i dochodowym w I. klasie, lub w podatku dochodowym w II. klasie w ordinarium kwoty 30 zł. nie przewyższa,

mają płacić dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedmiu dziesiątych ($^7/_{10}$) ordinarium.

Roczna należytość w podatku gruntowym, domowo czynszowym i klasowym tudzież dochodowym spłacaną być winna z dołu w ratach kwartalnych, z końcem każdego kwartału natomiast należytości w podatku zarobkowym z góry w półrocznych dnia 1. Stycznia i 1. Lipca bieżącego roku płatnych ratach.

Należy zatem przy pierwwymienionych rodzajach podatków przypadającą za czas od 1. Stycznia do końca Marca 1890, należytość kwartalną pobrać z końcem Marca 1890, zaś należytość w podatku zarobkowym dnia 1. Stycznia 1890 w pełnej, za II. półrocze 1890 już należnej kwocie.

Co do sporządzenia i przedłożenia fasyi dochodu i wykazania poborów stałych, jakoteż względem wymiaru i uiszczenia podatku dochodowego na rok 1890, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia:

1. Fasye i wykazy celem wymiaru podatku dochodowego na rok 1890, winne być w dotychczasowej, instrukcyą z dnia 11. Stycznia 1850, przepisanej formie ułożone i do końca Stycznia 1890 do właściwych władz wniesione.

2. Przy zeznaniu dochodu w I. klasie, tudzież dochodu w II. klasie, nie pochodzącego ze stałych poborów, służyć mają za podstawę do obliczenia przeciętnego czystego dochodu, opodatkowaniu na rok 1890 podlegającego, dochody i wydatki z lat 1887, 1888 i 1889.

3. Postanowienia §§. 21. i 22. ces. patentu z dnia 29. Października 1849, zastosowane być mają do kwot pochodzących ze stałych poborów II. klasy, w roku 1890 przypadających. Osoby lub instytucye, obowiązane do wypłaty stałych poborów, winne pod własną odpowiedzialnością i obowiązkiem ewentualnego zwrotu, przy wypłacie takowych potrącać oznajmiony im podatek dochodowy i odesłać takowy do c. k. kas podatkowych.

4. Odsetki i renty III. klasy, podlegające fasyonowaniu przez strony uprawnione do pobierania tychże, mają być zeznane podług stanu majątku i dochodu z dniem 31. Grudnia 1889 r.

5. Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, przypadającego od procentów z kapitałów u nich lokowanych przy wypłacie takowych, jest ważne także na rok 1890. Posiadaczom budynków, uwolnionych czasowo, całkiem lub częściowo od podatku domowo-czynszowego, wymierzyć należy pięć od sta tytułem podatku na rok 1890 od czystego dochodu rocznego, z tychże budynków uzyskanego, t. j. od kwoty pozostałej z całorocznego czynszu brutto po potrąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków, a przy budynkach uwolnionych całkowicie od podatku domowo-czynszowego także po potrąceniu przypadających w roku 1890 i należycie udowodnio-

nych procentów od kapitałów, ubezpieczonych na budynku wolnym od podatku domowo-czynszowego.

W mowie będący 5% podatek ma być pod każdym względem z wyjątkiem sposobu wypośrodkowania czystego dochodu opodatkowaniu podlegającego, podatkowi domowo-czynszowemu na równi postawiony i winien być uważany jako podatek realny, któremu ustawnicze prawo zastawu na nieruchomości przysłuża i równie jak podatek domowo-czynszowy spłacany z dołu w ratach z końcem każdego kwartału już należnych.

Z Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi Skarbu.

We Lwowie, dnia 7. stycznia 1890.

Nr. 2.

U s t a w a

z dnia 5. Stycznia 1890 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów Dobromilskiego i Przemyskiego.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Iskań mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Dobromilu, do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Przemyślu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 3.

Instrukcya

dla inżynierów górniczych przez władzę górniczą autoryzowanych (zaprzysiężonych) (§. 1. i 3. ustawy z dnia 21. Lipca 1871, Dz. p. p. Nr. 77) wydana na podstawie rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 23. Maja 1872, l. 5420 (Nr. 70. Dz. ust. i rozp. kraj.) przez c. k. Starostwo górnicze dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

I. Prowadzenie czynności.

§. 1.

Zaprzysiężony inżynier górniczy prowadzić ma dziennik czynności, do którego wciągane być mają wszystkie polecenia władz górniczych, jakoteż akty odnoszące się do spraw w zakresie jego urzędowej działalności przeprowadzonych, tudzież wszystkie korespondencye z urzędami i stronami.

§. 2.

Dziennik czynności ma się rozpoczynać z dniem objęcia urzędowania zaprzysiężonego inżyniera górniczego (§. 9. rozp. minist. z dnia 23. Maja 1872, l. 5420) następnie z 1. Stycznia każdego roku i ma być każdego 31. Grudnia zamkniętym. W §. 1. przytoczone pisma mają być w porządku, w jakim wniesione zostały, od liczby 1 począwszy, bieżącemi liczbami zaopatrzone i pod tą samą liczbą przy podaniu ich treści do dziennika wciągnięte; nadto należy przy każdej pozycyi wpisać treść i datę załatwienia.

§. 3.

Wszystkie akty ma zaprzysiężony inżynier górniczy przechować w odpowiednio uporządkowanych fascykułach. C. k. Starostwo górnicze w wypadku ustania upoważnienia albo śmierci zaprzysiężonego inżyniera górniczego, poleci spisanie aktów, protokołów, pieczęci urzędowej (§. 4.) dalej map, notatek pomiarowych (Zugbücher) i t. p. do inwentarza i zarządzi onychże odebranie, o ile takowe dotyczyły urzędowego zakresu działania zaprzysiężonego inżyniera górniczego, jako też dalsze tychże użycie.

§. 4.

Zaprzysiężony inżynier górniczy może swój lokal urzędowy uczynić widocznym przez odpowiedni napis, musi atoli posiadać pieczęć urzędową, na której wprawdzie w dowolnym porządku muszą być umieszczone:

a) jego imię i nazwisko;
b) oznaczenie „zaprzysiężony inżynier górniczy“;
c) jego siedziba;
d) godło górnicze.

§. 5.

Zaprzysiężony inżynier górniczy jest obowiązany wedle przepisu §. 4. i 13. rozp. minist. z 23. Maja 1872, l. 5420 do przyjęcia i przeprowadzenia z możliwym pośpiechem czynności poruczonych mu przez władzę górniczą. Możliwe przeszkody muszą przynajmniej 3 dni przed wyznaczonym terminem być należycie udowodnione w obec wysyłającej go władzy górniczej, w przeciwnym bowiem razie będą nałożone na zaprzysiężonego inżyniera górniczego grzywny wedle §. 19. powołanego rozp. minist., a tenże byłby pociągniętym do zwrotu tych kosztów, któreby urosły z przyczyny nieprzyjścia do skutku wyznaczonej czynności urzędowej. Tylko w wypadku udowodnionego nagłego zasłabnięcia może być odstąpionem od owego 3-dniowego terminu.

§. 6.

Zaprzysiężony inżynier górniczy nie jest uprawnionym do przyjmowania spraw, które dotyczą jego samego, jego żony lub dzieci, jego rodziców lub rodziców żony, jego rodzeństwa, jego służbodawcy albo jego przełożonych urzędników i ma o tem w danym razie jako o przeszkodzie w myśl §. 5. władzy górniczej donieść; w przeciwnym bowiem razie c. k. Starostwo górnicze jest uprawnionem, akt przeprowadzony przez zaprzysiężonego inżyniera górniczego, jak długo tenże nie stał się jeszcze prawomocnym, znieść i zarządzić powtórne onegoż przeprowadzenie na koszt zaprzysiężonego inżyniera górniczego przez inny organ.

§. 7.

Zaprzysiężony inżynier górniczy musi posiadać własne instrumenty miernicze, a mianowicie przynajmniej kompletny saski busolowy przyrząd mierniczy z przykładnikiem (completes sächsisches Schien- und Zulegzeug), ten ostatni zaopatrzony statywem i dioptrem, dalej łańcuch lub taśmę mierniczą i stół mierniczy (Markscheidstisch). Starostwo górnicze zezwoli

tylko w wyjątkowych razach na użycie przyrządów mierniczych do władz górniczych należących.

II. Taryfa.

§. 8.

Za czynności, które zaprzysiężony inżynier górniczy w myśl §. 3. rozp. minist. z 23. Maja 1872, l. 5420 wykona, ma tenże co do wynagrodzenia porozumieć się ze stronami (§. 17. powyższego rozporządz. minist.)

§. 9.

Za czynności z polecenia władz górniczych przedsięwzięte, może zaprzys. inżynier górniczy żądać wynagrodzenia dla siebie i swojego personalu pomocniczego, (pomocników i robotników), dla tego personalu zaś tylko wtedy, jeżeli takowy za zgodą właściciela kopalni lub tegoż zastępcy przez zaprzys. inżyniera górniczego dostawiony został:

a) wynagrodzenie kosztów podróży lub podróżowe;
b) dyety (strawne);
c) honoraryum;
d) zwrot wszystkich szczegółowych wydatków.

Wynagrodzenie kosztów podróży.

§. 10.

Koszta podróży zaprzys. inżyniera górniczego i jego pomocników, pod którymi rozumieć należy techników górniczych, przez tegoż inżyniera górniczego do praktyki przyjętych, ma się zarachowywać według postanowień zawartych w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa rolnictwa i skarbu z 23. Kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 47, dotyczących należytości podróżowych dla urzędników będących w VIII.—XI. klasie rangi przy władzach górniczych.

§. 11.

Dla robotników przez zaprzysiężonego inżyniera górniczego dostarczonych, mogą być policzone koszta podróży jedynie za użycie kolei żelaznych lub statków parowych, i to na kolejach ceny jazdy III., na statkach parowych II. klasą.

Dyety. (strawne.)

§. 12.

Dyety mogą być za każdy dzień podróży i zamiejscowej czynności a to z wyjątkiem niepotrzebnej straty czasu z własnego przewinienia, także i wtedy w pełnej kwocie zaliczone, gdy podróż lub zamiejscowa czynność nie zajęła całego dnia.

§. 13.

Zaprzys. inżynierowi górniczemu należy się dziennie dla jego osoby cztery (4) zł. za każdego pomocnika dwa (2) zł. dyet, za każdego robotnika jeden (1) zł. strawnego, a w razie pozostania przez noc, tak dla jego osoby, jak też dla każdego pomocnika i robotnika dodatek w wysokości 50%.

Honoraryum.

§. 14.

Zaprzys. inżynierowi górniczemu należy się:

a) za jego czynności wyjąwszy w kopalni, jako to: dochodzenia miejscowe, pomiary i inne zdjęcia lub obliczenia, prace pisemne i rysunki dzienne honoraryum pięć (5) zł.

b) za jego czynności w kopalni dzienne honoraryum siedm (7) zł.

W nadzwyczajnych wypadkach może Starostwo górnicze podwyższyć honoraryum o 60%.

§. 15.

Za każdego przy swej czynności zatrudnionego a nie przez zarząd kopalni dostawionego pomocnika i robotnika, może zaprzys. inżynier górniczy żądać połowy, względnie jednej czwartej części swego honoraryum, włącznie z wszelkiemi możliwemi podwyższeniami.

Szczególne wynagrodzenia.

§. 16.

Wydatki potrzebne do zupełnego wykonania roboty: na papier, światło i inne materyały, na pocztowe, stemplowe i telegraficzne należytości, na posłańców i t. p. przez zaprzys. inżyniera górniczego poczynione, mają być temuż osobno wynagrodzone.

Jako odszkodowanie za zużycie własnych instrumentów przy czynnościach na powierzchni, może zaliczyć zaprzys. inżynier górniczy 50 ct., zaś przy czynności w kopalni jeden (1) zł. za każdy dzień.

Trwanie pracy.

§. 17.

Czas dziennej pracy przy robotach w kopalni ma trwać najmniej sześć godzin, przy robotach na powierzchni najmniej siedm godzin.

Skrócenie czasu pracy lub zupełne jej przerwanie przed ukończeniem sprawy, należy osobno usprawiedliwić.

Rozdział należytości taryfowych.

§. 18.

Gdy zaprzys. inżynier górniczy podczas jednej podróży przedsięwziął prace dla kilku właścicieli kopalń, natenczas wspólne należytości należy rozdzielić w odpowiednim stosunku.

§. 19.

Zaprzys. inżynier górniczy ma ułożyć dziennik dokładnie uwidoczniający jego urzędowanie, podróże i zajęcie i takowy dać potwierdzić stronom interesowanym. Gdyby takowe bezwarunkowo potwierdzenia odmawiały, natenczas ma to zaprzys. inżynier górniczy nadmienić w dzienniku, a w tym wypadku przyjmie się, że potwierdzenie milcząco przyznano.

Wolno jednakże stronom własnoręcznie umieścić tam uwagi, które one mają do zarzucenia przeciw dokładności dziennika.

§. 20.

Zaprzys. inżynier górniczy ma ułożyć partykularz na podstawie dziennika (§. 19.) i postanowień §§. 10—16 i takowy przedłożyć wysyłającej go władzy górniczej razem z dziennikiem, górniczo-urzędowymi aktami, odnoszącymi się do tej czynności urzędowej, protokołami, notatkami pomiarowemi, kartami i t. p. najdalej w przeciągu 4 tygodni, licząc od ostatniego dnia czynności zanotowanego w dzienniku, względnie od powrotu do siedziby urzędowej. Jeżeli zaprzys. inżynier górniczy tego nie uczyni i nie udowodni zmuszającej go do tego przyczyny, natenczas traci prawo do wynagrodzenia i musi zaliczkę (§. 23.) jeżeli ją otrzymał, zwrócić a §. 5. zostanie analogicznie zastosowany; oprócz tego c. k. Starostwo górnicze może zarządzić powtórzenie czynności urzędowej przez inny organ.

§. 21.

Gdy zaprzysiężony inżynier górniczy podczas jednej podróży ma do spełnienia kilka od siebie niezależnych prac i gdy takowe wykonał, jest

upoważnionym do jednorazowego policzenia kosztów podróży, a takowe zostaną przez Starostwo górnicze rozdzielone na interesentów wedle dziennika (§. 19).

§. 22.

Jeżeli zaprzysiężony inżynier górniczy do przeprowadzenia poruczonej mu czynności potrzebuje urzędowych aktów, natenczas wysyłająca władza górnicza rozważy, czyli mu takowe w oryginale lub w odpisie udzieli. W obydwóch wypadkach ma takowa zatrzymać rewers podpisany przez zaprzys. inżyniera górniczego a potwierdzający odbiór aktów.

§. 23.

Zaprzys. inżynier górniczy może żądać od wysyłającej go władzy górniczej udzielenia odpowiednej zaliczki na koszta podróży.

§. 24.

Z wszystkich w §. 20. naprowadzonych pism ma zaprz. inżynier górniczy, po wciągnięciu takowych do dziennika podawczego, zatrzymać odpisy i kopje w własnej registraturze (§. 1—3).

III. Urlopy.

§. 25.

Zaprzys. inżynier górniczy nie może opuścić obranej siedziby bez polecenia albo zezwolenia Starostwa górniczego (§. 10. rozp. minist. z 23. Maja 1872, l. 5420). O oddaleniu się z miejsca siedziby, które przypuszczalnie nie potrwa dłużej jak 3 dni, wystarczy donieść do c. k Urzędu górniczego okręgowego; dla dłuższej nieobecności musi zaprzys. inżynier górniczy upraszać c. k. Starostwo górnicze o urlop, udowadniając należycie konieczność tegoż.

IV. Grzywny.

§. 26.

Grzywny nałożone na zaprzys. inżyniera górniczego w myśl §. 19. rozp. min st. z dnia 23. Maja 1872, l. 5420, mają być składane w c. k. Starostwie górniczem a będą ściągane w miarę potrzeby egzekucyjnie przez władzę polityczną.

C. k. Starostwo górnicze zarządzi od wypadku do wypadku w myśl odnośnych przepisów o użyciu tych grzywien.

W Krakowie, dnia 1. Stycznia 1890.

C. k. Starosta górniczy

Stengel w. r.

Nr. 4.

U s t a w a

z dnia 14. Stycznia 1890, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o poborze gminnej opłaty od psów w obrębie gminy miasta Lwowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Gmina król. stoł. miasta Lwowa pobierać będzie przez organa swoje corocznie od każdego psa, utrzymywanego w obrębie miasta Lwowa z przedmieściami gminną opłatę tak od samców jakoteż od samic w wysokości najwyżej do pięciu zł. (5 zł.) od sztuki.

Wysokość opłaty tak od psa samca jako i samicy uiścić się mającej w granicach powyższej kwoty, uchwali corocznie Rada miejska król. stoł. miasta Lwowa i poda do publicznej wiadomości.

§. 2.

Opłata uiszczać się ma całorocznie z góry w Styczniu każdego roku.

§. 3.

Od psa, który w ciągu roku nad 14 dni we Lwowie pozostaje, uiścić należy opłatę za cały rok.

§. 4.

Szczenięta ssące nie podlegają opłacie.

§. 5.

Trzymanie psa nad czternaście dni we Lwowie bez zgłoszenia do Magistratu i uiszczenia opłaty, podpada grzywnie w wysokości dwukrotnej opłaty.

§. 6.

Psy w obrębie realności ciągle na uwięzi trzymane, czyli tak zwane łańcuchowe, są wolne od gminnej opłaty, muszą być jednak corocznie Magistratowi wykazywane.

§. 7.

Niewykazanie w przeciągu dni czternastu Magistratowi psa łańcuchowego, podpada grzywnie w §. 5. ustanowionej.

§. 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia po jej ogłoszeniu, a jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 29. Listopada 1877 r. L. 57 Dz. u. kr. o poborze opłaty gminnej od psów w obrębie miasta Lwowa.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 14 Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 5.

U s t a w a

z dnia 13. Stycznia 1890, o udzieleniu gminie miasta Buczacza prawa do poboru myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Buczacza prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami:

Art. II.

Gmina miasta Buczacza pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach, a mianowicie:

1. na drodze krajowej z Monasterzysk wiodącej, gdzie gościniec z Barysza wpada;
2. na drodze z Potoka do Buczacza wiodącej;

3. na drodze z Przewłoki do granicy terytoryum Buczackiego;

4. na drodze prowadzącej z Buczacza przez Nagorzankę do gościńca Czortkowsko-Monasterzyskiego;

5. na drodze przez Nagorzankę do targowicy bydła wiodącej;

6. na drodze z Trybuchowiec przez Fedor do Buczacza;

7. na drodze krajowej z Czortkowa do Buczacza;

8. na drodze krajowej Strussowsko-Buczackiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.;

Konie, krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885, Dz. u. k. Nr. 39 część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. Września 1886, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 80.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych

robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czy i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola na robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego oraz innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, służy Wydziałowi powiatowemu a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Buczacza pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885, i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886 r. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów nie mniej też funduszów, w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, t. j. opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Buczacza pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie powyższej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 6.

Ustawa

z dnia 7. Stycznia 1890 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyj powiatów w Żywcu, Wadowicach, Dobromilu i Brzozowie.

Za zgodą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Mają być przeniesione:

1. gminy i obszary dworskie: Tarnawa górna i dolna z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Żywczu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach;

2. gminy i obszary dworskie: Hroszówka, Jabłonica ruska i Ulucz z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Dobromilu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Brzozowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 7.

Ustawa

z dnia 16. Stycznia 1890, o udzieleniu gminie miasta Brodó wprawa do poboru myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Brodów prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami:

Art. II.

Gmina miasta Brodów pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach, a mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;
b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;
c) przy drodze do Wielkich folwarków, obok starego okopiska;
d) przy drodze do Małych folwarków, obok skarbowego chmielnika;
e) na Jurydyce, w miejscu dawnego wału miejskiego;
f) na Podzamczu naprzeciw skarbowego browaru;
g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) centów;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) centy;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżenie takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39 część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. Września 1886, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 80.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi powiatowemu preliminarz

tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego oraz innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminych, służy Wydziałowi powiatowemu a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Brodów, pobierające myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg ulic i placów nie mniej też funduszów w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, t. j. opłatą kopytkowego objętych nie będzie gmina miasta Brodów pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie powyższej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrzych.

Wiedeń, dnia 16. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 8.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Stycznia 1890, l. 1824.

Jego Cesarsko i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 28. Grudnia 1889, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu Wydziałom powiatowym w Przemyślanach, Złoczowie, Czortkowie i Skałacie prawa do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania:

1. drogi gminnej Gliniany-Jaktorów;
2. drogi gminnej Krasne-Gołogóry;
3. mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka;
4. drogi gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta:

1. Na drodze gminnej Gliniany-Jaktorów Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ ct.;

2. Na drodze gminnej Krasne-Gołogóry Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

3. Od mostu na rzece Serecie, Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie na rzecz funduszu konserwacyjnego mostu na rzece Serecie, i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka, do utrzymywania których obowiązane są strony konkurencyjne w myśl postanowień ustawy z dnia 15. Kwietnia 1881, (Dz. ust. kr. Nr. 46.)

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

4. Na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy na dwóch stacyach, na każdej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 17. Marca 1888, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 45,) którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Skałacie prawo do poboru myta na rzecz utrzymania drogi gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu opłaty od mytniczej, lub o zniżeniu tejże opłaty.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że według dalszego brzmienia tego Najwyższego postanowienia, udzielona Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie koncesya mytnicza, wchodzi w wykonanie od chwili, w której zgaśnie udzielone Najwyższem postanowieniem z dnia 1. Marca 1886 prawo do poboru podobnych opłat Mytniczych od mostu na rzece Serecie i od drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka, ogłoszone obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 18. Marca 1886, l. 16929, (Dz. u. kr. Nr. 41.)

Lwów, dnia 30. Stycznia 1890.

Badeni w. r.

Nr. 9.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. Lutego 1890, l. 6115, o upoważnieniu c. k. urzędu cechowniczego w Krakowie do cechowania wag ścisłych i ciężarków ścisłych poniżej 500 gramów.

Reskryptem z dnia 20. Stycznia 1890, l. 55.148 ex 1889 wys. c. k. Ministerstwo handlu upoważniło c. k. urząd cechowniczy w Krakowie do cechowania wag małych i ciężarków ścisłych poniżej 500 gramów. Co niniejszem w myśl §. 3. rozporządzenia ministeryalnego z d. 3. Kwietnia 1875, Dz. p. p. l. 45, podaje się do powszechnej wiadomości.

Badeni w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 2. Lutego 1890 r., o zmianie postanowień karnych, zawartych w przepisach meldunkowych dla miast Lwowa i Przemyśla.

§. 1.

Obwieszczenie tutejsze z dnia 18. Maja 1889 r. Dz. u. kr. Nr. 42, zmieniające postanowienia §. 14. obwieszczenia Lwowskiej c. k. Dyrekcyi

Policyi z dnia 1. Maja 1865 r., którem ogołszono przepisy meldunkowe dla miasta Lwowa i §. 11. tutejszego obwieszczenia z dnia 11. Marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 31, którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miasta Przemyśla, uchyla się.

Natomiast mają nadal obowiązywać postanowienia §. 14. obwieszczenia Lwowskiej c. k. Dyrekcyi Policyi z 1. Maja 1865 i §. 11. tutejszego obwieszczenia z 11. Marca 1888 r., Dz. u. k. Nr. 31 w pierwotnem brzmieniu.

§. 2.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 11.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 2. Lutego 1890, o zmianie postanowień karnych zawartych w przepisach meldunkowych dla miast Krakowa i Podgórza.

§. 1.

Postanowienia §. 11. tutejszego obwieszczenia z dnia 16. Listopada 1889 r., Dz. u. kr. Nr. 66, którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miast Krakowa i Podgórza uchyla się. Natomiast mają obowiązywać nadal następujące postanowienia:

Przekroczenie tych przepisów karane będzie przez c. k. Sądy według postanowień §. 320 ustawy karnej, a o ile postanowienia te niemiałyby zastosowania, przez c. k. Dyrekcyę Policyi w Krakowie według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. Kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§. 2.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 16. Stycznia 1890, l. 1916/pr., dotyczące przydzielenia gmin Bołożynów, Ciszki, Konty z Brachówką, Łabacz i Przewłoczna do Oleskiego urzędu podatkowego, a pozostawienia gminy Pobocz nadal w obrębie głównego urzędu podatkowego w Złoczowie.

Odnośnie do tutejszego obwieszczenia z dnia 21. Listopada 1889, l. 1796/pr., dotyczącego utworzenia urzędu podatkowego w Olesku z dniem 1. Grudnia 1889, wyłącza się dodatkowo z obrębu złoczowskiego głównego urzędu podatkowego gminy Bołożynów, Ciszki, Konty z Brachówką, Łabacz i Przewłoczna, położone w powiecie sądowym oleskim i przydziela się je do urzędu podatkowego w Olesku. Natomiast pozostawia się gminę Pobocz, jako należącą do powiatu miejsko-delegowanego sądu powiatowego w Złoczowie, nadal w okręgu złoczowskiego głównego urzędu podatkowego.

Lwów, dnia 16. Stycznia 1890.

Nr. 13.

Ustawa

z dnia 23. Stycznia 1890, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasta Sambora na pobór opłat od piwa, miodu i napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Sambora zezwala się w latach 1890, 1891, 1892, 1893, i 1894 (a względnie do dnia zniesienia prawa propinacyi w Samborze, gdyby nastąpiła w latach tu wymienionych) pobierać od niżej poszczególnionych napojów propinacyjnych w tej gminie wyrabianych i z

tego miejsca wyrobu albo też z poza obrębu tej gminy, do niej bądź na własny użytek sprowadzanych i w jej obrębie zużywanych, następujące opłaty:

1. od litra wódki szumówki, cztery centy;

2. od litra okowity mającej 30 stopni lub wyżej sześć, centów;

3. od litra araku, rumu, rosolisu, likieru, śliwowicy lub ponczowej esencyi:

a) sprowadzonych przez kupców mających prawo sprowadzać napoje słodzone w butelkach opieczętowanych przez fabrykantów rosolisów, dziewięć centów;

b) sprowadzonych przez inne osoby, sześć centów;

4. od litra miodu, ośm centów;

5. od litra wiśniaku, maliniaku lub lipcu piętnaście centów;

6. od piwa:

a) sprowadzonego na własny użytek, jeden cent od litra;

b) sprowadzonego na wyszynk jeden (1) zł. 70 ct. od hektolitra.

Art. II.

Opłaty te nie mogą obciążać ani produkcyi ani też obrotu handlowego napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Art. III.

Bliższe postanowienia co do poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 23. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 3. Lutego 1890, l. 184/pr., dotyczące wydzielenia gminy Wierzbiatyn z okręgu urzędu podatkowego w Monasterzyskach i pozostawienia jej nadal w obrębie urzędu podatkowego w Buczaczu.

Odnośnie do tutejszego obwieszczenia z dnia 21. Listopada 1889, l. 1796/pr., dotyczącego utworzenia urzędu podatkowego w Monasterzyskach z dniem 1. Grudnia 1889, wyłącza się gminę Wierzbiatyn z okręgu urzędu podatkowego w Monasterzyskach i pozostawia się ją jako należącą do buczackiego Sądu powiatowego, nadal w obrębie urzędu podatkowego w Buczaczu.

We Lwowie, dnia 3. Lutego 1890.